

ՎԱՀԱԳՆԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

(Բալլադա)

Երկնեց երկին և երկիր,
Երկնեց և ծով ծիրանի,
Եւ եղէգնիկը կարմիր
Երկնեց ծովում ծիրանի:

Ծովս է դուրս գալիս եղեգան փողից,
Բոց է դուրս գալիս եղեգան փողից,
Բոց է պատել կարմիր եղէգնիկ,
Բոց է դարձել և ծով ծիրանի.
Կարմիր բոցիցն ահա մի մանկիկ,
Վահագն ահա—մանուկ գեղանի:

Բոց մորուքով,

Հուր շրթունքով,

Հուր հեր գլխին—հրեղէն պսակ,
Եւ աչերն են զոյգ արեգակ:

Ալեծովի ծովի ծիրանի ալիք
Գնում են, գալիս, ծեծում են ափունք.
Ահեղամուռն զոռում է մանկիկ,
Սաստում են ալեացն հրրավառ շրթունք:
Վահագն ծնաւ, լռեցէք, ալիք.
Դու, ծովահալած, դադար ան, մրրիկ.
Թւերն սսկեհուռ, հրահեր բաշով
Նժոյգը տակին՝ սլացաւ վերեւ—
Երեսըդ ծածկիր համեստ շղարշով,
Տես՝ ո՞վ է գալիս, և դու, հուր-արեւ:
Գլուխդ ալևոր, քաջածին Մասիս,
Դու էլ խօնարհիր, Վահագն է գալիս...

ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆ